

Cauza C-235/19

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

18 martie 2019

Instanța de trimitere:

Court of Appeal (Regatul Unit)

Data deciziei de trimitere:

5 martie 2019

Apelante:

United Biscuits (Pensions Trustees) Limited

United Biscuits Pension Investments Limited

Intimați:

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

MARȚI, 5 MARTIE 2019

ÎN FAȚA COURT OF APPEAL [CURTEA DE APEL]

**ÎN APELUL FORMULAT ÎMPOTRIVA UNEI HOTĂRÂRI PRONUNȚATE
DE HIGH COURT OF JUSTICE [ÎNALTA CURTE DE JUSTIȚIE]**

CHANCERY DIVISION [SECȚIA CHANCERY]

REVENUE LIST [CAMERA FISCALĂ]

[*omissis*]

ÎNTRE

1. UNITED BISCUITS (PENSION TRUSTEES)
2. UNITED BISCUITS PENSION INVESTMENTS LIMITED

APELANTE/

RECLAMANTE

- și -

COMMISSIONERS FOR HER MAJESTY'S REVENUE AND CUSTOMS

PĂRÂȚI/

INTIMAȚI

[*omissis*]

SE DISPUNE DUPĂ CUM URMEAZĂ:

1. Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, întrebările formulate în anexa la prezenta decizie.
2. Suspendă toate procedurile ulterioare din prezenta cauză până la momentul la care Curtea de Justiție a Uniunii Europene se pronunță cu privire la întrebările preliminare care îi sunt adresate sau până la emiterea unei noi ordonanțe.
3. [*omissis*] [Instrucțiuni pentru transmiterea ordonanței către Curtea de Justiție].
4. [*omissis*] [OR 1]

ANEXĂ LA ORDONAȚA DE TRIMITERE

CĂTRE CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

Introducere

1. Prin prezenta cerere de decizie preliminară adresată de Court of Appeal of England and Wales (Civil Division) [Curtea de Apel (Anglia și Țara Galilor) (Secția civilă)], Curtea de Justiție este invitată să clarifice domeniul de aplicare al scutirii prevăzute la articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7) (denumită în continuare „Directiva privind TVA”) [și, anterior, prevăzută la articolul 13 secțiunea B litera (a) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977, privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun de taxă pe valoarea adăugată: bază unitară de evaluare (JO 1977, L 145, p. 1), denumită în continuare „A șasea directivă”], denumite în continuare, împreună, „Directivele TVA”, care prevede că statele membre scutesc următoarele operațiuni „tranzacțiile de asigurare

[...]”.

2. Această cerere de decizie preliminară a fost formulată în cadrul unei acțiuni introduse de United Biscuits (Pension Trustees) Limited și de UB Pension Investments Limited împotriva Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs (Administrația Fiscală și Vamală din Regatul Unit, denumită în continuare „HMRC”).

Părțile

3. United Biscuits (Pension Trustees) Limited este administratorul fiduciar al United Biscuits Pension Fund, un sistem de pensii ocupaționale cu prestații predefinite pentru angajații United Biscuits (UK) Ltd, de tipul celui examinat de Curtea de Justiție în Hotărârea Wheels Common Investment Fund Trustees Ltd și alții (C-424/11, EU:C:2013:144)¹. [OR 2]
4. UB Pension Investments Limited este fostul administrator fiduciar al UB Pension Investment Fund, un fond de plasament colectiv în care activele sistemului de pensii au fost investite în perioada cuprinsă între anii 1989 și 2006.
5. Aceste două reclamante formulează acțiunea în nume propriu și în numele predecesoarelor lor în drept în calitate de administratori fiduciar ai fondului de pensii și ai fondului de plasament. Cele două reclamante și predecesoarele lor în drept sunt denumite în continuare „administratorii fiduciar”.
6. HMRC este autoritatea responsabilă pentru colectarea și gestionarea TVA-ului în Regatul Unit.

Faptele pertinente și problema ridicată în cadrul procedurii

7. Faptele constatate sunt următoarele:
 - a. Acțiunea a fost inițiată la 18 martie 2014. Aceasta a fost introdusă de administratorii fiduciar în scopul recuperării de la HMRC a sumelor pe care aceștia le achitaseră mai multor administratori de investiții, cu titlu de TVA aplicat onorariilor pentru prestarea de servicii de gestionare a fondurilor de pensii (denumite în continuare „serviciile GFP”). Perioada la care se referă acțiunea este cuprinsă între 1 ianuarie 1978 și 30 septembrie 2013.
 - b. Serviciile GFP prestate administratorilor fiduciar și care fac obiectul cauzei constau în administrarea plasamentelor în numele administratorilor fiduciar.

¹ În Hotărârea Wheels, Curtea de Justiție a statuat că prestările de servicii în discuție în speță nu sunt scutite de TVA ca reprezentând gestionarea unui „fond comun de plasament”, în sensul articolului 13 secțiunea B litera (d) punctul 6 din A șasea directivă și al articolului 135 alineatul (l) litera (g) din Directiva privind TVA, deși nu fusese invocat nici un argument cu privire la scutirea prevăzută la articolul 135 alineatul (1) litera (a).

Administratorii de investiții nu încheie cu administratorii fiduciarilor un contract de natură să ofere vreo formă de despăgubire în cazul realizării unui risc.

- c. Acești administratori de investiții includ atât societățile autorizate să desfășoare o activitate de asigurare în conformitate cu Legea privind societățile de asigurări în vigoare în Regatul Unit, aplicabilă în perioadele în cauză (denumite în continuare „asigurători”), cât și societățile care nu dețin o astfel de autorizație (denumite în continuare „societăți neautorizate ca asigurători”), dar care sunt, totuși, autorizate de autoritățile de reglementare financiară să presteze serviciile GFP în discuție. Acțiunea vizează chestiunea dacă serviciile GFP prestate de societăți neautorizate ca asigurători sunt supuse TVA sau dacă aceste prestări sunt scutite de TVA ca fiind „tranzacții de asigurare” în sensul Directivelor TVA.
- d. Legislația internă pertinentă de transpunere a scutirii „tranzacțiilor de asigurare” prevăzute la articolul 13 secțiunea B litera (a) din A șasea directivă și la articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind TVA este prezentată începând cu punctul 14 de mai jos. [OR 3]

În perioada la care se referă acțiunea, HMRC a aplicat aceste dispoziții de drept intern în următorul mod (în ceea ce privește serviciile GFP care fac obiectul prezentului litigiu):

- i. serviciile GFP prestate de societăți neautorizate ca asigurători unor fonduri de pensii cu prestații predefinite erau supuse TVA-ului la cota standard;
 - ii. serviciile GFP prestate de asigurători unor fonduri de pensii cu prestații predefinite² erau tratate ca fiind scutite de TVA.
- e. Administratorii fiduciarilor susțin că serviciile GFP trebuie scutite de TVA ca fiind tranzacții de asigurare în sensul articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind TVA [și, anterior, în sensul articolului 13 secțiunea B litera (a) din A șasea directivă]. Mai exact:
- i. prestarea de servicii GFP atât de către asigurători, cât și de către societățile neautorizate ca asigurători reprezenta o prestare care constituia o

² Înainte de 1 ianuarie 2005, tratamentul diferit în scopuri de TVA al serviciilor prestate de (i) asigurători și, respectiv, de (ii) societățile neautorizate ca asigurători era conform cu legislația Regatului Unit, care limita aplicarea scutirii de TVA a tranzacțiilor de asigurare la acei prestatori care erau autorizați în calitate de asigurători. În urma modificării legislației Regatului Unit cu începere de la data menționată, care a eliminat limitarea scutirii de TVA a tranzacțiilor de asigurare în funcție de calitatea prestatorului, aplicarea unui tratament diferit nu a mai fost conformă cu legislația Regatului Unit. Cu toate acestea, în practică, pe parcursul întregii perioade vizate de acțiunea introdusă de administratorii fiduciarilor, HMRC a continuat să trateze prestările de servicii GFP ca fiind scutite de TVA atunci când erau furnizate de asigurători.

operațiune de asigurare în sensul Directivelor privind asigurările (astfel cum este aceasta descrisă la punctele 16-19 de mai jos);

- ii. în subsidiar, serviciile GFP prestate de un asigurător constituiau o astfel de operațiune de asigurare în sensul directivelor privind asigurările, și, prin urmare, ar fi trebuit să fie scutită de TVA; în aceste condiții, principiul neutralității fiscale impunea ca același tratament fiscal să fie aplicat și serviciilor prestate de societățile neautorizate ca asigurători.
- f. În consecință, administratorii fiduciarari arată că serviciile GFP ar fi trebuit să fie scutite de TVA, însă, pe parcursul întregii perioade în discuție, legislația Regatului Unit, astfel cum a fost aplicată și/sau interpretată de HMRC, nu a prevăzut scutirea impusă de Directivele TVA în ceea ce privește serviciile GFP prestate de societățile neautorizate ca asigurători. [OR 4]
- g. Cu titlu principal, HMRC susține că serviciile prestate de societăți neautorizate ca asigurători nu constituiau tranzacții de asigurare în sensul Directivelor TVA și nu atrăgeau scutirea prevăzută de aceste directive, având drept consecință faptul că TVA era aplicabilă în mod corect prestărilor de servicii GFP. În continuare, HMRC susține că scutirea de TVA aplicată de instituție în trecut serviciilor GFP prestate de asigurători era eronată și că prestările respective ar fi trebuit să fie impozitate (în cazurile în care prestarea nu s-a realizat în favoarea unui fond comun de plasament).
8. Administratorii fiduciarari urmăresc să recupereze sumele achitate cu titlu de TVA direct de la HMRC, în condițiile în care pretind că:
- a. au achitat TVA furnizorilor lor, societăți neautorizate ca asigurători, taxă care nu ar fi fost datorată potrivit legii;
 - b. sunt titularii unui drept de scutire cu efect direct, care instituie dreptul subsecvent la rambursarea TVA-ului achitat fără să fie datorat;
 - c. recuperarea sumelor de la furnizorii societăți neautorizate ca asigurători ar fi practic imposibilă sau excesiv de dificilă întrucât administratorii fiduciarari nu dețin nicio creanță valabilă împotriva acestor prestatori, care să se întemeieze pe dispozițiile de drept intern al Regatului Unit, și
 - d. prin urmare, au dreptul de a pretinde în mod direct HMRC să ramburseze TVA-ul achitat fără să fie datorat.
9. HMRC contestă dreptul administratorilor fiduciarari de a beneficia de o rambursare pe motive care vizează chestiuni interpretabile de drept intern și de drept al Uniunii care nu sunt pertinente pentru prezenta cerere de decizie preliminară.
10. Prin hotărârea pronunțată la 30 noiembrie 2017, High Court [Înalta Curte] a respins acțiunea formulată de administratorii fiduciarari și a decis (printre altele) că serviciile GFP prestate de societățile neautorizate ca asigurători nu erau scutite de

TVA pentru perioadele invocate (a se vedea punctele 35-100 din hotărârea judecătorului J. Warren) și că nu era necesară adresarea unei întrebări preliminare Curții de Justiție în legătură cu această chestiune, pe care High Court [Înalta Curte de Justiție] a considerat-o „acte clair” (a se vedea punctele 101-104 și 245 din hotărâre).

11. Administratorii fiduciari au formulat apel împotriva hotărârii High Court [Înalta Curte] în fața Court of Appeal [Curtea de Apel].
12. Ca urmare a ședinței de judecată din 19 și 20 februarie 2019, Court of Appeal [Curtea de Apel] a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții de Justiție o cerere de decizie preliminară cu privire la [OR 5] chestiunea dacă serviciile GFP prestate de societățile neautorizate ca asigurători sunt scutite de TVA în temeiul dreptului Uniunii.
13. Instanța națională nu a efectuat încă nicio constatare de fapt cu privire la chestiunea dacă serviciile GFP prestate de asigurători și de societățile neautorizate ca asigurători erau identice sau suficient de similare în vederea unei eventuale aplicări a principiului neutralității fiscale (a se vedea punctele 93-99 din hotărârea judecătorului J. Warren).

Legislația pertinentă

(a) *Legislația Uniunii*

TVA

14. Prezenta procedură privește perioade în care sunt aplicabile două directive, respectiv A șasea directivă și Directiva privind TVA, însă dispozițiile pertinente ale celor două directive sunt identice din punct de vedere material.
15. Articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind TVA [fostul articolul 13 secțiunea B litera (a) din A șasea directivă] prevede că statele membre au obligația de a scuti de TVA:

„(a) tranzacțiile de asigurare și reasigurare, inclusiv serviciile conexe prestate de brokerii și agenții de asigurări;”

Asigurări

16. Prima directivă a Consiliului (73/239/CEE) din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă (JO 1973, L 228, p. 3, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 14), astfel cum a fost modificată prin Directiva Consiliului (84/641/CEE) din 10 decembrie 1984 (JO 1984, L 339, p. 21, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 108), (denumită în continuare „Prima directivă privind asigurarea

generală”), conținea o clasificare pe clase de asigurări directe sau asigurări împotriva riscurilor [articolul 1 alineatul (3), anexa] și excludea din domeniul său de aplicare anumite „tipuri de asigurări” [articolul 2 alineatul (1)]. Gestionarea fondurilor de pensii nu a fost clasificată drept o clasă de asigurare distinctă și nu a fost inclusă în „tipurile de asigurări” exceptate. Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Prima directivă privind asigurarea generală impunea întreprinderilor autorizate în domeniul asigurărilor „să limiteze obiectul lor social la activitatea de asigurare și la operațiunile care decurg direct din aceasta, cu excluderea oricărei alte activități comerciale”. [OR 6]

17. Prima directivă a Consiliului din 5 martie 1979 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare directă de viață (79/267/CEE) (JO 1979, L 63, p. 1) (denumită în continuare „Prima directivă privind asigurările de viață”) aborda domeniul asigurărilor încheiate pe termen lung (și anume, cele care nu intră în sfera de aplicare a Primei directive privind asigurarea generală). Articolul 1 alineatul (2) descria „gestionarea fondurilor colective de pensii” ca fiind o „operațiune”, inclusă în „activitatea de asigurări generale directe” reglementate de Prima directivă privind asigurarea generală. Această activitate a fost, de asemenea, inclusă ca fiind una dintre „clasele de asigurări”, la punctul VII din anexă:

a. Articolul 1 din Prima directivă privind asigurările de viață prevedea:

„Prezenta directivă se referă la inițierea și exercitarea activității independente de asigurare directă de către întreprinderi care sunt stabilite într-un stat membru sau care doresc să se stabilească acolo, sub forma activităților definite în continuare:

1. Următoarele tipuri de asigurări, în cazul în care au o bază contractuală:

(a) asigurări de viață, adică acea categorie de asigurări care include, în special, asigurarea de supraviețuire, asigurarea de deces, asigurarea mixtă, asigurarea de viață cu restituirea primelor, asigurarea de căsătorie, asigurarea de naștere;

(b) anuități;

(c) asigurări suplimentare efectuate de întreprinderile de asigurare de viață, adică, în special, asigurarea împotriva vătămarilor corporale, inclusiv incapacitate de muncă, asigurarea împotriva decesului rezultat în urma unui accident și asigurarea de invaliditate în caz de accident și boală, în cazul în care aceste diferite tipuri de asigurare sunt subscrise în plus față de asigurările de viață;

(d) tipul de asigurări existente în Irlanda și în Regatul Unit, cunoscut ca «permanent health insurance» (asigurare de sănătate pe termen lung care nu poate fi anulată).

2. *Următoarele operațiuni, în cazul în care au o bază contractuală, în măsura în care sunt condiționate de supravegherea de către autoritățile administrative responsabile cu supravegherea asigurărilor private și sunt autorizate în statul respectiv:*

[omissis]

(c) gestionarea fondurilor colective de pensii, de exemplu operațiuni constând, pentru întreprinderea în cauză, în gestionarea investițiilor și, în special, a activelor care reprezintă rezervele organismelor care efectuează [OR 7] plăți în caz de deces sau supraviețuire sau în cazul întreruperii sau reducerii activității;

(d) operațiunile menționate la litera (c), în cazul în care sunt însoțite de asigurări care acoperă fie conservarea capitalului, fie plata unei dobânzi minime.” [traducere neoficială]

- b. *Articolul 8 alineatul (1) litera (b) impunea unei întreprinderi autorizate în domeniul asigurărilor să „își limiteze obiectul social la activitățile menționate în prezenta directivă și la operațiunile care decurg direct din aceasta, cu excluderea oricărei alte activități comerciale” [traducere neoficială]*
- c. *Anexa enumera „gestionarea fondurilor colective de pensii menționată la articolul 1 alineatul (2) literele (c) și (d)”, ca fiind una dintre „clasele de asigurări”, la punctul VII.*
18. *Prima directivă privind asigurările de viață a fost abrogată și înlocuită, începând cu 19 decembrie 2002, de Directiva 2002/83/CE din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea de viață (JO 2002, L 345, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 4, p. 192) (denumită în continuare „Directiva consolidată privind asigurarea de viață”). Această directivă a continuat să enumere gestionarea fondurilor colective de pensii ca fiind o „activitate de asigurare directă” [și anume ca fiind o „operațiune” în conformitate cu articolul 2 alineatul (2)]. De asemenea, a clasificat gestionarea fondurilor colective de pensii ca reprezentând o „clasă de asigurări” (a se vedea punctul VII din anexa 1 la Directiva consolidată privind asigurarea de viață).*
19. *Directiva consolidată privind asigurarea de viață a fost abrogată și înlocuită, începând cu 1 ianuarie 2016, de Directiva 2009/138/CE din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO 2009, L 335, p. 1) (denumită în continuare „Directiva Solvabilitate II”). Din nou, această directivă continuă să clasifice gestionarea fondurilor colective de pensii ca fiind una dintre „activitățile de asigurare de viață” reglementate [sub forma unei „operațiuni” - a se vedea articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (iii)] și, de asemenea, sub forma unei „clase de asigurări” (a se vedea punctul VII din anexa II la Directiva Solvabilitate II).*

(b) Legislația Regatului UnitTVA

20. Punctul 1 din grupa 2 din anexa 5 la Legea finanțelor din 1972, astfel cum a fost modificată de Ordinul privind TVA (Asigurări) din 1977, în vigoare în perioada 1 ianuarie 1978-31 decembrie 1981, scutea:

„Prestarea de servicii de asigurare și reasigurare de către asigurători autorizați în sensul articolelor 2-9 din Legea privind societățile de asigurare din 1974”
[OR 8]

21. Așadar, scutirea era supusă îndeplinirii a două condiții: (a) prima, legată de natura serviciilor, respectiv asigurare/reasigurare, și (b) a doua, legată de calitatea de asigurător autorizat a prestatorului în conformitate cu Legea privind societățile de asigurare din 1974.
22. Prevederea referitoare la scutirea de TVA a fost modificată prin Ordinul privind TVA (Asigurări) din 1981, cu efect de la 1 ianuarie 1982, după cum urmează:

„Prestarea de servicii de asigurare și de reasigurare de către persoane autorizate în conformitate cu articolul 2 din Legea privind societățile de asigurare din 1981 să desfășoare activități de asigurare”

23. În forma astfel modificată, punctul 1 din grupa 2 din anexa 5 la Legea finanțelor din 1972 a fost reintrodus ca punctul 1 din grupa 2 din anexa 6 la Legea privind taxa pe valoarea adăugată din 1983 (denumită în continuare „VATA 1983”), în vigoare de la 1 ianuarie 1983.
24. VATA 1983 a fost modificată prin Ordinul privind TVA (Asigurări) din 1990, cu efect de la 1 decembrie 1990, după cum urmează:

„Prestarea de servicii de asigurare și de reasigurare de către:

(a) o persoană autorizată în conformitate cu articolul 2 din Legea privind societățile de asigurare din 1982 să desfășoare activități de asigurare sau

(b) un asigurător din afara Regatului Unit împotriva oricăror riscuri sau alte evenimente descrise în anexele 1 și 2 la Legea privind societățile de asigurare din 1982.”

25. Punctul 1 din grupa 2 din anexa 6 la VATA 1983 a fost reintrodus ca punctul 1 din grupa 2 din anexa 9 la Legea privind taxa pe valoarea adăugată din 1994 (denumită în continuare „VATA 1994”), cu efect de la 1 septembrie 1994.
26. Prevederea a rămas în vigoare până pe 18 martie 1997, când (prin articolul 38 din Legea finanțelor din 1997) punctul 1 a fost modificat după cum urmează:

„Prestarea de servicii de asigurare sau de reasigurare de către o persoană care oferă aceste servicii în cadrul:

(a) oricărei activități de asigurare pe care este autorizată să o desfășoare în temeiul articolului 3 sau al articolului 4 din Legea privind societățile de asigurare din 1982 sau

(b) oricărei activități care, în temeiul articolului 2 din legea menționată, este exceptată de la obligația de autorizare.” [OR 9]

27. Începând cu 1 decembrie 2001, Legea privind societățile de asigurări din 1982 a fost abrogată prin Ordinul din 2001 privind Legea serviciilor și piețelor financiare din 2000 (cu modificări ulterioare) (denumit în continuare „Ordinul de modificare din 2001”), ca parte a reformelor aduse cadrului de reglementare prin Legea serviciilor și piețelor financiare din 2000. Prin Ordinul de modificare din 2001, punctele 1 și 2 din grupa 2 din anexa 9 la VATA 1994 au fost modificate după cum urmează:

„1 Prestarea de servicii de asigurare sau reasigurare în cadrul activității de asigurare de către:

(a) o persoană care, în temeiul părții 4 din Legea serviciilor și piețelor financiare din 2000, este autorizată să încheie sau să execute contracte de asigurare;

(b) o persoană care este scutită pentru încheierea sau executarea contractelor de asigurare ca urmare a unui ordin în temeiul articolului 38 din legea menționată (și care, în consecință, poate încheia sau executa contracte de asigurare fără a încălca interdicția generală);

(c) o persoană care desfășoară o activitate pe piața asigurărilor;

(d) o persoană [care nu intră sub incidența literei (a)] care ar necesita autorizare pentru a încheia sau a executa:

(i) un contract de asigurare în temeiul căruia prestațiile efectuate de respectiva persoană sunt exclusiv sau în principal prestații în natură, în caz de accident sau defecțiune a unui vehicul sau

(ii) un contract în cursul unei operațiuni de coasigurare comunitară, încheiat în baza identității persoanei care exercită această activitate.

2 Prestarea de către un asigurător sau re-asigurător din afara Regatului Unit de:

(a) asigurări împotriva riscurilor sau altor evenimente descrise în anexa la Prima directivă privind asigurările generale sau în anexa la Prima directivă privind asigurările de viață sau

(b) reasigurare pentru oricare dintre aceste riscuri sau alte evenimente.”

28. De asemenea, Ordinul de modificare din 2001 a introdus în grupa 2 din anexa 9 la VATA 1994 următoarele note:

„(A1) În sensul punctului 1:

«operațiune de coasigurare comunitară» are același înțeles ca cel prevăzut în Directiva 78/473/CEE a Consiliului din 30 mai 1978 de coordonare a actelor cu putere de lege [OR 10] și actelor administrative din domeniul coasigurării comunitare;

«activitate de asigurare» înseamnă activitatea care constă în încheierea și executarea contractelor de asigurare;

«activitate pe piața asigurărilor» are înțelesul prevăzut la articolul 316 alineatul (3) din Legea serviciilor și piețelor financiare 2000.

(B1) Referirile

(a) din cuprinsul punctelor 1 și 4 la contracte de asigurare și

(b) din cuprinsul punctului 1 și al notei (IA) la încheierea și executarea contractelor de asigurare

trebuie interpretate în coroborare cu articolul 22 din Legea serviciilor și piețelor financiare din 2000, cu orice ordin emis în temeiul articolului respectiv, precum și cu anexa 2 la legea respectivă.

(C1) La punctul 2

(a) «Prima directivă privind asigurările generale» înseamnă Directiva 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă;

(b) «Prima directivă privind asigurările de viață» înseamnă Directiva 79/267/CEE a Consiliului din 5 martie 1979 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare directă de viață.”

29. Ordinul privind TVA (Asigurări) 2004 a înlocuit, cu efect de la 1 ianuarie 2005, punctele 1-3 din grupa 2 din anexa 9 la VATA 1994 cu următoarea scutire:

„1 Tranzacții de asigurare și de reasigurare”

30. Notele (A1), (B1) și (C1) la grupa 2 au fost de asemenea abrogate prin același ordin.

Asigurări etc.

31. În întreaga perioadă vizată de acțiunea introdusă în instanță, în măsura în care este relevant în speță, legislația Regatului Unit care reglementează autorizarea societăților de asigurare a tratat furnizarea de servicii GFP, inclusiv cele prestate în favoarea fondurilor de pensii cu prestații predefinite, ca aparținând unei clase de „activități de asigurare” atunci când activitatea este încheiată și executată de un asigurător care desfășoară activități de asigurare. Astfel, un asigurător autorizat în Regatul Unit era „[conștient] de supravegherea de către [OR 11] autoritățile administrative responsabile cu supravegherea asigurărilor private” în temeiul articolului 1 alineatul (2) din Prima directivă privind asigurările de viață.
32. O societate neautorizată ca asigurător nu necesită o autorizație pentru a putea presta servicii GFP, inclusiv în favoarea fondurilor de pensii cu prestații predefinite. O societate neautorizată ca asigurător necesită o autorizație pentru a putea presta serviciile în cauză în temeiul altor dispoziții legale.

Argumentele părților

33. Curtea de Justiție urmează, desigur, să primească observații detaliate din partea celor două părți. Mai jos este prezentat un rezumat al principalelor argumente prezentate în fața Court of Appeal [Curtea de Apel], pentru informații suplimentare.

Rezumatul argumentelor prezentate de administratorii fiduciari

34. Pe scurt, argumentele administratorilor fiduciari sunt următoarele:
- a. Prestarea de servicii de asigurare este scutită de TVA în temeiul dreptului Uniunii. Scutirea „tranzacțiilor de asigurare” are efect direct în raporturile dintre contribuabili și HMRC.
 - b. Prestarea de servicii GFP trebuie să fie tratată ca reprezentând o clasă de asigurări și/sau o activitate de asigurare în sensul Primei directive privind asigurările de viață și al regimului creat prin directivele Uniunii privind activitatea de asigurare. Prin urmare, astfel de servicii sunt considerate a fi o activitate de asigurare în sensul dreptului Uniunii. Trebuie cel puțin ca prestarea de servicii GFP de către un asigurător să fie, așadar, tratată sau considerată ca reprezentând o „asigurare” din perspectiva dreptului Uniunii.
 - c. Atunci când se examinează semnificația și domeniul de aplicare ale scutirii de TVA a „tranzacțiilor de asigurare”, acestei noțiuni trebuie să i se acorde o semnificație autonomă, aplicabilă în toate statele membre. Astfel cum Curtea de Justiție a afirmat în repetate rânduri (a se vedea Hotărârea CPP, C-349/96, EU:C:999:93, punctul 18, și Hotărârea Skandia, C-240/99, EU:C:2001:140, punctul 30), punctul de plecare în orice analiză a ceea ce

- constituie o asigurare constă în regimul instituit prin directivele privind activitatea de asigurare, inclusiv Prima directivă privind asigurările de viață (cu modificările ulterioare). Prin urmare, trebuie adoptat același concept autonom de „asigurare” precum cel utilizat în directivele privind activitatea de asigurare, [OR 12] și anume unul care tratează serviciile GFP ca fiind o formă de activitate de asigurare sau o clasă de asigurare.
- d. Odată ce prestarea este considerată ca reprezentând o formă de tranzacție de asigurare, aceasta este scutită de TVA indiferent de statutul furnizorului. Prestarea de servicii GFP în favoarea administratorilor fiduciarilor ar fi trebuit, așadar, să fie în mod obligatoriu scutită de TVA în Regatul Unit.
- e. În subsidiar, dat fiind că prestarea de servicii GFP de către un asigurător trebuie tratată sau considerată a reprezenta o „asigurare” în temeiul dreptului Uniunii, aplicarea principiului neutralității fiscale ar urma să conducă la același rezultat. Prin urmare, în cazul în care astfel de servicii prestate de asigurători sunt scutite de TVA, atunci furnizarea de servicii identice sau similare de către societăți neautorizate ca asigurători trebuie, de asemenea, să fie scutită de TVA³.

Rezumatul argumentelor prezentate de HMRC

35. Pe scurt, HMRC susține următoarele:
- a. Serviciile GFP prestate de societăți neautorizate ca asigurători nu constituiau „tranzacții de asigurare” în sensul scutirii prevăzute la articolul 13 secțiunea B litera (a) din A șasea directivă și la articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind TVA.
- b. Această noțiune reprezintă un concept autonom de drept al Uniunii și, la fel ca toate excepțiile, este de strictă interpretare⁴. Operațiunilor în discuție le lipsesc caracteristicile esențiale ale tranzacțiilor de asigurare. Într-o serie de opt cauze, începând de la Hotărârea CPP, Curtea de Justiție a explicat în mod repetat că, în scopul aplicării scutirii de TVA: *„o operațiune de asigurare se caracterizează, într-un mod general admis, prin faptul că asigurătorul se obligă, în schimbul plății prealabile a unei prime, să acorde*

³ Administratorii financiari admit că, în cazul în care serviciile GFP prestate de asigurători nu ar fost scutite de TVA în mod legal, neutralitatea fiscală ar fi irelevantă și că nu pot invoca, în această ipoteză, scutirea nelegală de TVA acordată anterior de HMRC unor astfel de servicii prestate de asigurători.

⁴ Hotărârea CPP, C-349/96, EU:C:1999:93, punctul 15, Hotărârea Skandia, C-240/99, EU:C:2001:140, punctul 32.

*asiguratului, în cazul în care se realizează riscul asigurat, prestația convenită cu ocazia încheierii contractului*⁵. [OR 13]

- c. În cel puțin două dintre aceste cauze, Curtea de Justiție a stabilit că, în cazul în care o parte îndeplinește toate funcțiile unui asigurator, cu excepția asumării riscurilor în temeiul unui contract de asigurare, operațiunile în discuție nu reprezintă tranzacții de asigurare, în scopul aplicării scutirii de TVA⁶.
- d. Aceste caracteristici esențiale nu se regăsesc în tranzacțiile în discuție: este cert pentru ambele părți că prestatorii de servicii GFP nu oferă administratorilor fiduciari nicio despăgubire pentru riscuri și nu se află într-o relație contractuală cu vreo persoană ale cărei riscuri să fie acoperite printr-o asigurare, adică un asigurat. Prin urmare, tranzacțiile în discuție nu intră în domeniul de aplicare al scutirii.
- e. Jurisprudența invocată de administratorii fiduciari nu repune în discuție această analiză. Referirea făcută de Curte la Prima directivă privind asigurarea generală (cu modificările ulterioare) în Hotărârea CPP a fost efectuată în contextul examinării chestiunii dacă termenul de „asigurare” ar putea include prestarea de servicii, în caz de accident/pierderi, constând în prestații în natură mai degrabă decât în achitarea unei sume de bani. Prima directivă privind asigurările de viață se aplică „operațiunilor”, indiferent dacă acestea presupun „tranzacții de asigurare” (în sensul scutirii de TVA) astfel încât să permită unui asigurator autorizat să efectueze acest tip de activitate în cadrul activităților sale de asigurare. În Hotărârea Skandia, Curtea de Justiție a respins argumentul potrivit căruia noțiunea de „tranzacție de asigurare” era suficientă pentru a cuprinde activitățile reglementate care nu prezintă „caracteristicile esențiale” identificate în Hotărârea CPP.
- f. Nu există hotărâri în care Curtea de Justiție să se fi îndepărtat de sensul „esențial” al noțiunii de tranzacție de asigurare, astfel cum a fost aceasta identificată în Hotărârea CPP, fie prin trimitere la directivele privind activitățile de asigurare, fie în alt mod.
- g. Domeniul de aplicare al scutirii de TVA a asigurărilor este reglementat în mod exclusiv și exhaustiv de Directivele TVA. El nu poate fi extins prin

⁵ Hotărârea CPP, C-349/96, EU:C:1999:93, punctul 17, Hotărârea Skandia, C-240/99 EU:C:2001:140, punctul 37, Hotărârea Taksatorringen, C-8/01, EU:C:2003:621, punctul 39, Hotărârea Comisia împotriva Greciei, C-13/06, EU:C:2006:765, punctul 10, Hotărârea Swiss Re Germany Holding, C-242/08, EU:C:2009:64, punctul 34, Hotărârea BGZ Leasing, C-224/11, EU:C:2013:15, punctul 58, Hotărârea Mapjre, C-584/13, EU:C:2015:488, punctul 28, Hotărârea Aspiro, C-40/15, EU:C:2016:172, punctul 22.

⁶ Hotărârea Skandia, C-240/99, EU:C:2001:140, Hotărârea Aspiro, C-40/15 ECLI:EU:C:2016:172.

referire la principiul neutralității fiscale: a se vedea Hotărârea Aspiro la punctul 31. Nimeni nu poate invoca în beneficiul său o nelegalitate săvârșită în favoarea altuia: a se vedea Hotărârea Rank Group, C-259/10 [OR 14] și C-260/10, EU:C:2011:719, punctul 62 (astfel cum admit și administratorii fiduciari).

Motivele pentru care este solicitată pronunțarea unei decizii preliminare

36. Court of Appeal [Curtea de Apel] consideră că interpretarea și aplicarea articolului 135 alineatul (1) punctul (a) din Directiva privind TVA și relația acestuia cu Prima directivă privind asigurările de viață (astfel cum a fost modificată) în împrejurările din speță nu constituie un „acte clair”.
37. Pentru aceste motive, Court of Appeal [Curtea de Apel] consideră că, înainte de soluționarea apelului, este necesară obținerea unei decizii preliminare din partea Curții de Justiție cu privire la întrebarea de mai jos.

Întrebarea preliminară

38. Prestarea unor servicii de gestionare a fondurilor de pensii precum cele furnizate administratorilor fiduciari de (a) asigurători și/sau de (b) societăți neautorizate ca asigurători constituie „tranzacții de asigurare” în sensul articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind TVA [fostul articol 13 secțiunea B litera (a) din A șasea directivă]?

[omissis]